

Abstrakt

Na počátku 21. století čelila Evropská unie výzvám své akceschopnosti hned na několika frontách. Po rozšíření na 24 zemí nebyly ekonomiky jejích členských států ani výkonnostně srovnatelné, ani propojené. Všechny ale nutně potřebovaly najít nový model vnější konkurenceschopnosti vůči zbytku světa. Realizovat ho na komunitární úrovni se stalo novým cílem Evropské komise, zvláště pak po restartu Lisabonské strategie v roce 2005. Další výzvou pro EU v tomto období zůstávala její vnější akce: roztříštěná, vágní nebo pomalá, nedosahovala svého potenciálu a zejména na ekonomickém poli ztrácela pozice vůči nejsilnějším z aktérů nového multipolárního světa, zemím BRIC.

Mohla se Komise zaměřit na dosahování konkurenceschopnosti bez jakékoliv vlastní autonomní vnější akce, jak předpokládala Niceská smlouva? Nebo začalo vnější aktérství Evropské komise posilovat už před přijetím Lisabonské smlouvy?

Práce argumentuje, že k rozšíření vnější akce Komise docházelo již před přijetím Lisabonské smlouvy, a to díky Rámcovému programu pro konkurenceschopnost a inovace (CIP), jenž podporoval malé a střední podniky v internacionalizaci. Dokládá to dvěma institucionálními analýzami: Zaprvé na primární úrovni evropských institucí, kde sleduje kontext, motivy aktérů a vliv primárního práva. Zadruhé na sekundární úrovni implementace CIP, kde Komise vystupuje jako autorita udávající pravidla pro sekundární aktéry z EU i třetích zemí (např. firmy, neziskové organizace, výkonná agentura EACI). Na sekundární úrovni práce konkrétně popisuje výsledky CIP v oblasti vnější akce a procesy, jež k nim vedly. Širší závěry primární úrovně mohou být využity pro dedukci hypotéz a pro další testování neoinstitucionální teorie.